

# РЕШЕНИЕ

№ 40900

гр. София, 21.10.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав, в**  
публично заседание на 12.10.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Ивета Стефанова**

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7050** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от „Фуут Кеър Медико-Техническа Лаборатория“ ЕООД против Заповед за налагане на санкция № РД-25-ЗС-07-160 от 18.05.2026 г. на директора на Районната здравноосигурителна каса - Г..

По поддържаните оплаквания за процесуална и материална незаконосъобразност на атакувания акт се иска отмяната му и присъждане на деловодните разноски.

Ответникът оспорва жалбата. С отричащи основателността ѝ доводи моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Възразява срещу размера на заявените от насрещната страна разноски за адвокатски хонорар като прекомерен.

Жалбата е допустима - подадена е при надлежно упражнено право на оспорване, а разгледана по същество е и основателна.

На основание чл. 45, ал. 16 от Закона за здравното осигуряване (ЗЗО) между НЗОК в качеството ѝ на възложител и „Фуут Кеър Медико-Техническа Лаборатория“ ЕООД - изпълнител, е сключен Договор № 070643 от 26.03.2025 г. за предоставяне на помощни средства, приспособления, съображения и медицински изделия, в това число изработване и ремонт, заплащани/доплащани от НЗОК.

Със Заповед № РД-25-07-230/23.04.2026 г. директорът на РЗОК - Г. е наредил да бъде извършена планова, тематична, първична проверка на търговския обект в [населено място], собственост на дружеството, със задача – контрол по изпълнение на сключения индивидуалния договор, като е определил срок за извършването ѝ, времеви обхват и натоварените с възложения контрол

длъжностни лица. За резултатите от проверката е съставен Протокол № РД-25-07-230#1/04.05.2026 г., връчен на проверяваното лице на 07.05.2026 г.

Срещу констатациите на осъществилите контрола длъжностни лица е депозирано възражение от дружеството, изх. № 100/11.05.2026 г.

Административното производство е приключило с издаване на оспорената заповед, с която на основание чл. 20, ал. 2, т. 1 и чл. 23, т. 6, б. „б“ от Договор № 070643/26.03.2025 г. директорът на РЗОК - Г. е наложил на изпълнителя санкция „финансова неустойка“ в размер на 1073,71 евро за допуснати от него нарушения в работата на търговския обект. Относно фактическите основания и мотивите за санкциониране на дружеството заповедта препраща към протокола от проверката. Санкцията е наложена след обсъждане на възражението на дружеството, счетоно за неоснователно.

Според фактическите установявания в административното производство в седем попълнени и подписани от изпълнителя и лица с увреждания приемо-предавателни протокола по утвърден образец за отпуснати ПСПСМИ, е вписана информация за търговския обект с код № 2200004 в [населено място] вместо данните на габровския обект № 0700002, където са заявени, отпуснати и получени ПСПСМИ. Констатираното некоректно вписване на задължителен реквизит в изготвените документи е квалифицирано като нарушение на чл. 3, ал. 5 от Договор № 070643 от 26.03.2025 г., поради невярно попълнена информация относно изпълнителя.

Въз основа на тези констатации директорът на РЗОК е извел заключение, че са извършени седем нарушения на чл. 3, ал. 5 от Договора при условията на повторност, представляващи неспазено задължение за попълване в приемо-предавателния протокол на данните на търговския обект, който фактически е отпуснал ПСПСМИ, за които изпълнителят подлежи на санкция по чл. 23, т. 6, б. „б“ в размер на 153, 39 евро за всеки отделен случай. Общият размер на санкцията е изчислен на 1073,71 евро.

Извършената в изпълнение на чл. 168 АПК служебна проверка констатира, че оспореният административен акт изхожда от компетентен орган съобразно предоставените му със ЗЗО и индивидуалния административен договор контролни правомощия.

В хода на производството по издаване на акта са допуснати съществени нарушения от процесуален характер. Въпреки допустимото излагане на фактическите и правни съображения в придружаващи основното волеизявление документи (предхождащи или последващи издаването на акта – вж. ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС), припознатата от административния орган обосновка за упражненото правомощие, съдържаща се в протокола от извършената проверка, не обуславя заключение за съответствие на обжалваната заповед с изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Посоченото процесуално задължение налага обективизирането в административния акт на конкретни твърдения за настъпили юридически факти, включени във фактическия състав на правната норма.

В съобразителната част на санкционния акт, включително в предшестващия издаването му констативен протокол, липсват конкретни фактически установявания за твърдените неправомерни действия на проверяваното лице. Бланкетното изявление за констатирани седем случая на неточно документиране в приемо-предавателни протоколи, в частта относно данните на търговския обект, отпуснал ПСПСМИ, не е отъждествимо с дължимата индивидуализация на нарушенията от фактическа страна. Видно от съдържанието на крайния акт и съпътстващите го документи (протокола от 04.05.2026 г.), по същество отсъства описание на всяко едно от нарушенията и обстоятелствата, при които е извършено, а обобщеното, типизирано пресъздаване на констатирано документално несъответствие, отнесено автоматично към всички случаи, отрича надлежното мотивиране на наложената санкция. Същият извод е важен и по отношение

определянето размера на финансовата неустойка, която следва да бъде индивидуализирана отделно за всяко сочено нарушение, независимо, че са от един и същ вид.

Фактическите основания са юридическите факти, пораждащи упражненото с административния акт правомощие. Наличието им индивидуализира самото правомощие и като последица – предпоставя предмета на проверката и на доказването в съдебното производство. Спрямо тях се контролира и правилното приложение на материалния закон от страна на административния орган. Извеждането на предполагаемата воля на органа при съдебното оспорване на издадения от него акт, допълнителното му мотивиране на този етап от процеса или пък излагането на заместващи мотиви от съда е недопустимо.

Отсъствието на фактически основания не може да бъде заменено и с позоваването на нормата, сочена като правно основание, независимо че текстът ѝ би могъл да съдържа релевантните за случая юридически факти. Докато правната квалификация на оспореното правомощие от съда е възможна и дължима при изложени фактически основания, дори ако правните не са посочени, обратното не е вярно. Материалната законосъобразност на административния акт се проверява единствено въз основа на фактите, възприети от административния орган като правопораждащи разпоредената промяна в правната сфера на адресата на акта.

Допуснатото в случая нарушение е относимо към формата на заповедта, порокът е съществен, от процесуален характер и обуславя отмяната на акта – чл. 146, т. 2 от кодекса.

Обжалваният административен акт е и материално незаконосъобразен.

По силата на чл. 3, ал. 5 от договора изпълнителят се задължава при предоставянето на ПСПСМИ/ремонтни дейности да изготви и предостави за подпис на лицето с увреждане/упълномощено лице приемо-предавателен протокол за предоставените ПСПСМИ и ремонтни дейности по образец (Приложение № 1 към договора). Приемо-предавателните протоколи се съхраняват от изпълнителя в срок от 5 години от датата на издаването им и до изтичане на експлоатационния срок на отпуснатото ПСПСМИ/ремонтни дейности. Видно от утвърдения образец на приемо-предавателен протокол за получени ПСПСМИ/ремонтни дейности, в част I „Предаваща страна“ е предвидено попълването на данни за търговския обект (код в РЗОК, № на договора с РЗОК, адрес и отговорник).

Съгласно чл. 23, т. 6, б. „б“ от ИД № 070643/26.03.2025 г. при нарушение на чл. 3, ал. 5 от договора, когато изпълнителят е изготвил приемо-предавателния протокол, в който липсва отразен задължителен реквизит, и нарушението е повторно, директорът на РЗОК налага санкция под формата на финансова неустойка в размер на 300 лева. Предвид санкционния характер на разпоредбата тълкуването и прилагането ѝ е винаги *stricto sensu*.

Съставомерността на деянието в конкретния случай предпоставя отсъствие в изготвените и подписани от страните протоколи на компонент от съдържанието им, определено с приложение № 1 към договора. Елемент от фактическия му състав е и изследването на въпроса за наличие на квалифициращия признак повторност по смисъла на § 1 от ДР на административния договор.

Анализът на регламентирания в индивидуалния договор санкционни разпоредби, касаещи изпълнението на задължението на изпълнителя по чл. 3, ал. 5, обуславя извод за предвидени три различни хипотези на нарушения, подлежащи на санкциониране – 1. въпросният протокол изобщо не е изготвен и предоставен за подпис от правоимащото лице (лице с увреждания или негов пълномощник), 2. такъв е изготвен, но с липсващи задължителни елементи от съдържанието му или 3. не е спазен срока за съхранението му (вж. чл. 23, т. 4, 5, 6 и 7).

Административният орган е ангажирал отговорността на дружеството за това, че е изготвило 7 броя приемо-предавателни протоколи по образец, в които при отразяване на данните за търговския обект на получаване на ПСПСМИ вместо обекта в [населено място] е вписан този в

[населено място]. По делото няма спор, че и двата обекта са собственост на дружеството. Безспорно е и че въпросните ПСПСМИ са предоставени в габровския обект. Органът не отрича, че лицата с увреждания действително са получили одобрените им ПСПСМИ, поради което не са налице неоснователно получени суми от изпълнителя.

Констатираното грешно посочване на търговския обект в [населено място], а не на обекта в [населено място], където фактически е реализирано получаването на ПСПСМИ, не попада в нито един от очертаните фактически състави на нарушение на чл. 3, ал. 5 от договора. Противно на тезата на административния орган, неправилното отразяване на информация в приемо-предавателния протокол не е приравнимо на отсъствието ѝ изобщо. В случая не е налице хипотеза на липсващ задължителен реквизит, а на неточност на вписаните данни относно конкретния търговски обект на изпълнителя, в който е осъществено предаването. Непрецизността при попълването на задължителен атрибут обаче не е въведена като неизпълнение на задължение по административния договор, за което изпълнителят дължи финансова неустойка, респ. не би могла да бъде подведена под санкционната норма на чл. 23, т. 6 от договора. В този смисъл е налице несъответствие между фактическото основание и правната квалификация. Точната правна квалификация е от значение не само при реализиране правото на защита за конкретното вменено нарушение, но и за последваща преценка при ангажиране на отговорност в хипотеза на повторност на деянието.

В контекста на горното, фактическото основание на упражненото правомощие, определящо и пределите на съдебния контрол, е неотнositимо към твърдяното неизпълнение на чл. 3, ал. 5, изр. 1 от ИД № 070643/26.03.2025 г. Законосъобразността на административния акт следва да се преценява според юридическите факти, от които органът е извел правомощието да обвърже изпълнителя със задължението да заплати финансови неустойки, поради което и оспорената заповед подлежи на отмяна като засегната от основанията по чл. 146, т. 4 АПК.

Изходът от спора обуславя възлагане на отговорността за разноските в тежест на ответния административен орган – чл. 143, ал. 1 АПК. Своевременно заявените и дължими на оспорвания разноски са на обща стойност 645,56 евро за заплатени държавна такса (25,56 евро) и адвокатско възнаграждение с включен ДДС (620 евро).

Несподелимо е възражението на ответника за прекомерност на заявления от насрещната страна хонорар за адвокатска защита. Уговорената и реално изплатена сума е съответна на нормативно предвиденото минимално заплащане за процесуално представителство по чл. 8, ал. 3, вр. с §2а от ДР на Наредбата за възнаграждения за адвокатска работа. Споровете по ЗЗО представляват особена категория административни дела (арг.: чл. 227а, ал. 4 АПК). Дори да се приеме, че в случая са приложими правилата на чл. 8, ал. 1, вр. с чл. 7, ал. 2 от наредбата относно дела с определяем материален интерес, фактическата и правна сложност на спора, ценена наред с вложените усилия, обем и качество на оказаната адвокатска защита, не предпоставя квалифициране на претендираните разноски за адвокатско възнаграждение като завишени, съответно липсва основание за редуцирането им. Съобразно критериите по чл. 36, ал. 3 ЗА, вр. с чл. 78, ал. 5, вр. чл. 144 АПК претендираното адвокатско възнаграждение следва да бъде присъдено в пълен размер.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 АПК, Административен съд – София - град, Второ отделение, 38 състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на санкция № РД-25-ЗС-07-160 от 18.05.2026 г. на директора на Районната здравноосигурителна каса - Г..

ОСЪЖДА Националната здравноосигурителна каса да заплати на „Фуут Кеър Медико-Техническа Лаборатория“ ЕООД сумата от 645,56 евро разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: